

New Year's Issue
2018

Living the LOTUS

Buddhism in Everyday Life

Tin Nhắn Năm Mới

Hướng tới tín ngưỡng tự lập

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Rissho Kosei-kai

Cột mốc lễ kỷ niệm tám mươi năm sáng lập giáo đoàn
Quyết tâm báo đáp công ơn của những người đi trước đã xây dựng nền móng

Chúc mừng năm mới.

Năm ngoái, tôi đã thưa với mọi người về ‘Chúng ta hãy thể hiện và thực hành tấm lòng “lòng biết ơn (cảm thấy biết ơn)”, “sự cảm ơn (câu cảm ơn)” trong cuộc sống hàng ngày’ thông qua phương châm năm. Tôi đã nghe từ nhiều quý vị khác nhau mà trước hết là các trưởng giáo hội việc nhiều tín hữu đã lấy việc này làm “chủ đề” của bản thân và tới nay đã thực hiện tại gia đình, nơi làm việc hay khu vực. Ngoài ra, tôi cũng đã biết được từ cả việc thuyết pháp trải nghiệm tại Đại Thánh Đường.

Nếu đi tới cùng lời dạy của Đức Thích Tôn thì Người dạy rằng cuối cùng sẽ đi tới đích “lòng biết ơn”, “sự cảm ơn”. Tôi mong muốn kể từ nay trở đi cũng sẽ luôn luôn khắc ghi trong lòng việc quan trọng nhất này để chuyên tâm tu hành.

Nào, năm nay hội chúng ta sẽ đón cột mốc kỷ niệm tám mươi năm sáng lập giáo đoàn. Trong những năm tháng gọi là tám mươi năm thì Đức Khai Tổ đã giữ chức chủ tịch năm mươi bốn năm, còn tôi hai mươi sáu năm.

Khi nhìn lại thì cả Đức Khai Tổ lẫn tôi đều nhất

New Year's Message

quán truyền đạt lời dạy của Đức Phật và các tín hữu đã đón nhận và thực hành chúng một cách nhiệt thành — nếu thể hiện một cách ngắn gọn thì tôi nghĩ là đã dốc hết sức cho việc đó.

Ngay cả trong thời gian đó, thời kỳ mà Đức Khai Tổ sáng lập ra hội chúng ta và dần dần vòng kết nối phật pháp mở rộng ra đúng là một thời đại đầy biến động là trước chiến tranh, trong chiến tranh và sau chiến tranh. Thời đó thì việc thoát khỏi nỗi khổ sở nghèo đói, bệnh tật, tranh chấp là mong ước lớn nhất của mọi người. Và, các cán bộ những người đi trước của hội chúng ta mặc dù bản thân cũng đang ở trong tình hình khó khăn nhưng tới nay đã nhẹ nhàng, đôi lúc thì nghiêm khắc, hoặc sử dụng phương tiện để cứu giúp và dẫn dắt mọi người vào con đường phật giáo.

Đúc kết lại thì tôi nghĩ các cán bộ ngày xưa không nói chuyện dài dòng mà có sức mạnh lay động lòng người bằng những lời nói ngắn gọn. Đôi lúc cho dù có nghe như là cách thể hiện giống như là đẩy đi ra xa nhưng ở đó có tình yêu thương sâu sắc một lòng mong muốn hạnh phúc cho đối phương.

“Tôi muốn làm cách nào đó cứu giúp người khác” — lòng từ bi đó đã được kế thừa liền mạch để trở thành nền tảng của hội Koseikai ngày hôm nay.

Với suy nghĩ cảm ơn đối với những người đi trước như thế, tôi đã chỉ ra như sau đây “Phương châm năm 2018”.

Tự nhiên thiên địa không ngừng lặp lại việc sáng tạo, thay đổi mà không dừng lại dù chỉ thoáng chốc. Chúng ta cũng lại giống như đạo lý của trời đất, việc tích cực hoạt động với tinh thần mới mẻ mỗi ngày dù đối với việc gì mà không ngừng trệ là rất quan trọng.

Năm nay, hội chúng ta đã chào đón cột mốc tám mươi năm thành lập. Nền móng của lịch sử kéo dài tới ngày hôm nay đó là thứ được xây dựng nên bởi sự tận lực không tiếc thời gian ăn ngủ của các tín hữu, các vị cán bộ đi trước mà trước hết là Đức Khai Tổ, Đức Phó Tổ.

Tôi mong muốn vào lúc bắt đầu một năm đáng kỷ niệm này, từng người chúng ta sẽ có ý chí vững vàng thúc đẩy bước đi mang tính sáng tạo để báo đáp công ơn đó hướng tới kỷ niệm một trăm năm sáng lập giáo đoàn.

Tại “Phương châm” thì tôi đã truyền tải việc cả tổ chức lẫn cá nhân luôn luôn có chí “sáng tạo” là điều cốt lõi đồng thời với tầm quan trọng trả ơn cho những người đi trước.

Về việc này, có câu nói để lại ấn tượng sâu sắc được viết lại trong sách gọi là ‘Hoài Nam Tử’ của Trung Quốc.

“Khi năm mươi tuổi biết cái sai của bốn mươi chín. Khi sáu mươi thì ra dáng sáu mươi”

Khi được năm mươi tuổi thì nhìn nhận rút kinh nghiệm lại lối sống của bốn mươi chín năm cho tới đó, và lại xuất phát lại với tinh thần mới mẻ. Khi được sáu mươi tuổi thì có chí mong muốn sự thay đổi phù hợp với tuổi đó, câu nói có nghĩa là như vậy.

Khi nói tới năm mươi tuổi, sáu mươi tuổi thì đây là thời kỳ mà chúng ta đã trưởng thành một mức nhất định với tư cách là con người. Cho dù như thế, chúng ta tiếp tục tiến hóa hơn nữa mà không đánh mất sự tươi mới. Việc đó gọi là duy tân — sự sáng tạo không ngừng nghỉ — và không phải là việc đứng với con người dù ở bất kỳ độ tuổi nào hay sao ạ?

Chỉ cần nhận ra rằng mọi người đều đã mang sẵn ý chí sống một cách sáng tạo và phát huy điều đó

Tuy vậy, từ ngữ gọi là “sáng tạo” này có vẻ thông thường không mang ấn tượng gần gũi lắm. Nếu tra từ điển thì nó được viết là “Việc lần đầu tiên tạo ra thứ chưa từng có trước đó”. Như thế này thì có thể là dù

có người nghĩ đó là việc khó thì cũng không trách được.

Tôi thì hiểu việc gọi là “sáng tạo” theo cách gần gũi hơn. Giống như cây cỏ mỗi ngày sinh trưởng từng

chút một, “Tôi đã có thể chào hỏi buổi sáng”, “Tôi đã nhận ra được việc như thế này”, “Tôi đã trưởng thành hơn hôm qua” — tôi nghĩ rằng đây là sự “sáng tạo” đối với mỗi người.

Người ta nói là ngay từ đầu trong con người ai cũng có tâm lòng mong muốn trưởng thành, mong muốn phát triển hơn chứ không bằng lòng với hiện tại. Và, người ta cho rằng bản năng gọi là mong muốn hướng tới một sự tồn tại cao hơn, quý hơn, lớn lao hơn dù chỉ một chút cũng đều có sẵn trong mọi người.

Nếu thay đổi cách nói thì đó là việc ai cũng đã mang sẵn trong lòng ý chí sống một cách sáng tạo và chỉ cần nhận ra điều đó và phát huy là được.

Trong chữ gọi là “chí (志)” thì bên dưới chữ “thập

(十)” có chữ “nhất (一)” và bên dưới đó có chữ “tâm (心)”. Ý nghĩa là “thập” là đục cầu, đục vọng (tâm) của con người có rất nhiều, “nhất” là tổng hợp chúng lại thành một thứ.

Nếu tấm lòng trở nên tản mạn như tôi muốn làm thế này, tôi muốn làm thế kia thì mãi cũng không thể tiến lên phía trước được. Trước tiên thì quan trọng là phải chất lọc mục tiêu thành một thứ để tập trung tích cực thực hiện.

Đồn hết sức lực cho một mục tiêu, khi hoàn thành được mục tiêu đó thì lại tiếp tục thử sức với mục tiêu mới. Việc lặp đi lặp lại như thế có thể nói là duy tân — sáng tạo không ngừng nghỉ — đối với chúng ta.

Việc đốc toàn lực cho mệnh đề “trồng người” là công việc của chúng ta

Hai mươi năm trước, hội chúng ta đã chờ đón kỷ niệm sáu mươi năm sáng lập giáo đoàn để nêu ra mục tiêu tổng hợp của ‘Hội Koseikai nơi mỗi người canh tác mảnh ruộng tâm hồn’. Và, trong thời gian hai mươi năm nay, chúng ta nghĩ cách thực hiện từng sự đổi mới tâm hồn và đã tiến về phía trước một cách vững chắc hướng về phương hướng mà chúng ta lấy làm mục tiêu.

Ngoài ra, từ năm kỷ niệm bảy mươi năm sáng lập, chúng ta đã thúc đẩy và tích cực thực hiện việc đón nhận Gohozon (bồn tôn) đối với toàn thể hội viên. Có thể nói được là thông qua việc này, căn bản của quy y tam bảo của phật giáo tại hội chúng ta đã được hoàn thành đúng như tâm nguyện. Và, trong thời gian mười năm, các gia đình lấy trước bàn thờ phật làm trung tâm đã tăng lên một cách đáng tin cậy và bám rễ chắc chắn.

Việc dựa trên quá trình như thế này và nhìn xa trông rộng được lễ kỷ niệm một trăm năm sẽ tới, tức là một thế kỷ từ khi sáng lập giáo đoàn, để đốc toàn lực đối với mệnh đề cơ bản gọi là đào tạo nhân lực — trồng người — là nhiệm vụ quan trọng của chúng ta.

Vậy thì chúng ta từ nay sẽ đào tạo con người như thế nào thì được ạ? Đó không phải gì khác hơn ngoài “người mang tấm lòng yêu thương đồng cảm với người khác của Đức Phật và Đức Khai Tổ – Đức Phó

Tổ, tấm lòng vốn có của con người (Tươi sáng, Tử tế, Âm áp) để bước đi con đường bồ tát (nhân đạo)”.

Vậy thì, làm thế nào để có thể đào tạo ra con người như thế ạ? Đó là việc triệt để thực hiện “Ba hành động tín ngưỡng căn bản” “Cùng đường”, “Dẫn đường – Diu dắt – Pháp tọa”, “Học tập phật pháp”.

Trong bài ca của tôn ông Sontoku Ninomiya có câu “Mùa thu này chẳng biết mưa hay bão, Việc hôm nay cứ ra đồng cấy cỏ”.

Khi trời chuyển sang thu thì trời sẽ mưa hay bão nên không biết được việc trồng lúa sẽ như thế nào. Tuy nhiên, điều quan trọng là lúc này thì trước tiên cứ loại bỏ cỏ dại trước mắt đã, ý nghĩa của câu ca là như vậy.

Bài ca này có thể nghĩ giống như gợi ý rằng việc chúng ta nên làm lúc này là việc gì.

Tôi cũng đã từng trồng lúa và kể từ khi gieo hạt xong thì khoảng một, hai tuần sau, cỏ dại sẽ mọc lên nên sẽ loại bỏ. Việc đó cũng phải thực hiện công việc khoảng ba lần gọi là cỏ thứ nhất, cỏ thứ hai và cỏ thứ ba. Cỏ đã loại bỏ thì không phải vứt đi mà chôn vào trong bùn của ruộng. Chúng sẽ trở thành phân bón cho lúa.

Tương tự như thế, để đẩy mạnh việc đào tạo con người thì việc thực hành cần mẫn “Ba hành động tín ngưỡng căn bản” sẽ là nền tảng cơ bản. Và, thông qua

New Year's Message

việc những người trong gia đình, các tín hữu động viên lẫn nhau, học hỏi lẫn nhau, cùng nhau trưởng thành, chẳng mấy chốc mà chúng ta sẽ đón “mùa thu quả chín”.

Con người khi bận tâm lo lắng những việc tương lai xa vời thì cuối cùng lại trở nên lơ lửng việc trước mắt.

Tuy nhiên, trong cuộc đời của chúng ta, thứ quan trọng nhất luôn luôn là “việc ở trước mắt lúc này”. Bởi vì, thời gian mà chúng ta có thể sử dụng được không phải là quá khứ cũng không phải là tương lai mà chỉ là mỗi “lúc này” mà thôi. Tích cực một cách tỉ mỉ trong mỗi sự kiện xảy ra ngay thời khắc này vào lúc này — việc đó sẽ tích lũy ngày này qua ngày khác và làm cho cuộc đời trở nên đầy đủ.

Tôi cho tới một chút xiu trước đây vẫn luôn cho rằng lễ kỷ niệm một trăm năm sáng lập của hội chúng ta vẫn là việc còn xa lắc. Tuy nhiên, khi chỉ còn hai mươi năm nữa là tới thì tôi cũng có cảm giác là sắp tới nơi rồi.

Cho tới lúc này tôi đã thưa với quý vị một cách lập đi lập lại rằng “Chúng ta hãy nắm bắt tinh thần căn bản mà Đức Thích Tôn mong muốn truyền dạy cho chúng ta”.

Tức là, việc nhận ra bản thân lúc này đang được ban cho ân huệ như thế nào và nhìn ra được thuyết pháp của Đức Phật trong những việc mà thoát nhìn chúng ta nghĩ là không thuận lợi. Việc nhận ra việc cả bản thân lẫn người khác cùng được cứu rỗi là hạnh phúc đích thực. Việc từ tín ngưỡng mà bản thân dựa dẫm vào cuối cùng thì sẽ biến đổi thành tín ngưỡng mang tính chủ thể và tự lập và chuyên tâm tu luyện với tinh thần “Tự mình thấp sáng – Thấp sáng bằng pháp pháp (Tự đăng minh – Pháp đăng minh)”. Thắng thán mà nói thì đây là sự cứu rỗi mang tính bản chất mà Đức Thích Tôn chỉ dạy và là việc gọi là “canh tác mảnh ruộng tâm hồn”.

Hướng tới lễ kỷ niệm một trăm năm sáng lập, thứ chúng ta mong muốn là việc có nhiều hơn dù chỉ một người các tín hữu sẽ trưởng thành trở thành nhà tôn giáo đích thực với tư cách là tín đồ Phật giáo.

Tôi cũng mong muốn sẽ cùng với quý vị tiếp tục canh tác mảnh ruộng tâm hồn một cách không vội vã, không thúc ép, và tại mọi lúc mọi nơi.

Trích từ Số ngày 7 tháng 1 năm 2018 ‘Báo Kosei’

